

Honti Gézáné Mint Gimnazista

Ez én vagyok iskolai egyensapkában.

Az Állami Árpádházi Szent Erzsébet Leánygimnázium tanulója voltam. Ez az ország második legjobb gimnáziuma volt, a budapesti Baár-Madas után. És nekem nagyon jól kellett tanulnom, hogy a szüleimnek ne kelljen tandíjat fizetniük.

Messze laktunk nagyon az iskolától, Szegednek ez a része olyan messze volt, hogy borzasztóan elfáradtam, mire beérkeztem. Olyan messze laktunk, hogy nem nagyon volt jármű. Mindig gyalog mentem, és nagyon elfáradtam, mire odaértem az iskolába, de még inkább, mire hazaértem. Körülbelül háromnegyed vagy egy órával előbb el kellett indulni, hogy időben beérjek. De sokszor el kellett indulnom jóval előbb, mert a matematika feladatot meg kellett kérdeznem attól, aki éppen értette, vagy éppen megmutatta, vagy aki éppen meg akarta mutatni.

Egy iskolai nap általában hat tanítási óra volt egymás után, az utolsó rendszerint ének-, kézimunka-, rajz- meg hittanóra volt. Egypáran voltunk reformátusok, és a hittanóra mindig a hatodik óra után volt. Általában körülbelül két óráig tartott a tanítás, és az órák között a szünetek egyforma hosszúak voltak, egyszer volt tízperces szünet. Akkor lehetett tízórazni, meg tejet lehetett venni a pedellusnál. Nekem följánlották azt, hogy én ingyenetejet kaphatok. Mert jó tanuló meg szegény gyerek voltam. Csakhogy nem fogadhattuk el, mert tejérzékeny voltam, megköszöntük, azzal, hogy sajnos nem ihatom tejet. Általában mindenki vitt hazulról, én is vittem magammal tízórait. Én általában Liga margarinós kenyeret, amit meggyűlöltem egy életre, de ha már szilvalekvár is volt rajta, akkor valamennyivel jobb volt. Vékony selyempapírba volt becsomagolva. És azt vettem elő, és mindig nagyon undorodtam tőle. Mások általában fölvágottas vajjas zsömlét vittek vászonszalvétában.

Elsőtől kezdve nyolcadikig németet kellett tanulnunk, azután harmadiktól kezdtük a latint és negyedik gimnáziumtól az olaszt. Én végül 1946-ban olaszból nem érettségiztem, hanem magasabb szintű németből meg latinból.

Az osztályteremben a Nagy-Magyarország térképe természetesen mindig ott volt a falon. A tanítás hol ilyen, hol olyan órával kezdődött. Nálunk nem volt "Hiszekegy" [lásd: "Magyar Hiszekegy"]. Időnként egy ünnepségen esetleg elmondtuk a Papp-Váry Elemérné "Hiszekegy"-ét, és a Papp-Váry Elemérné képe is ki volt téve valahol magyar ruhában, pártában; kövér egy asszonyság volt.